

VIŠI PRIVREDNI SUD NR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 31.V 1960.

Vijeće: Gabro Badovinac, Zvonimir Pavić i dr Branko Jakaša

Šofer je ovlašten sklopiti ugovor o prijevozu samo pod redovitim i uobičajenim uvjetima -Ovlaštenje šofera ne odnosi se na davanja posebnih popusta na vozarini

Tuženi pošiljalac robe uskratio je vozaru platiti potpunu vozarinu za izvršeni prijevoz robe, tvrdeći da je sa šoferom prije predaje robe na prijevoz ugovorio refakciju od 10% te da je pod tim uvjetom sklopio prijevozni ugovor.

Vozar je ustvrdio da on sa svoje strane nije nikada s pošiljaocem ugovorio refakciju, te traži da mu pošiljalac plati pun iznos zaračunate vozarine.

Prvostepeni sud odbio je zahtjev vozara, smatrajući da pošiljalac ima pravo na refakciju kad je prije predaje robe na prijevoz upozorio šofere da robu daje na prijevoz uz uvjet da mu odobri refakciju od 10% i da su šoferi nakon toga upozorenja ipak uzeli robu na prijevoz.

Povodom žalbe pobijana presuda je preinačena i zahtjevu vozara udovoljeno.

Iz obrazloženja:

Vozar je obračunao vozarinu prema željezničkoj tarifi, jer nije postojala posebna tarifa za prijevoz kamionom, a prijevoz je izvršen na relaciji na kojoj postoji željeznička pruga. Takav postupak je kod nas uobičajen.

Medjutim obračunavanje refakcija na vozarinu je specifičan i zaseban ugovor medju strankama, pa je za valjanost takvog ugovora potreban poseban sporazum izmedju vozara i pošiljaoca. Takav sporazum ne može se zaključiti sa šoferom vozara.

Šofer vozara ovlašten je da sklopi ugovor o prijevozu sa pošiljaocem samo po redovitim i u transportu uobičajenim uvjetima. To ovlaštenje šofera ne odnosi se i na davanje posebnih popusta na vozarini, kao što su refak-

cije. Naime, refakcija sama po sebi znači posebno sniženje vozarine od one uobičajene ili propisane tarifom, te takvo sniženje može valjano ugovoriti samo vozar ili osoba koja za to ima posebno ovlaštenje, a šofer kamiona to nije.

Obveza primaoca da plati uobičajenu vozarinu izlazi iz okolnosti da je on robu predao na prijevoz vozarevim šoferima, pa je predajom robe na prijevoz i njenim prijemom od strane šofera sklopljen ugovor o prijevozu prema kojem je tuženi pošiljalac dužan platiti uobičajenu vozarinu kako mu je zaračunao vozar.

G.B.

Bilješka: Iz gornje presude izlazi da šofer ne bi bio, bez posebne punomoći, ovlašten na ugovaranje refakcija ni u slučaju da postoji vozareva tarifa. Mejutim u tom bi slučaju trebalo dokazati da je postojanje takve tarife pošiljaocu bilo ili moralo biti poznato. Gornja presuda pretpostavlja da običaji u kamionskom prijevozu moraju biti poznati pošiljaocu.

B.J.

VIŠI PRIVREDNI SUD NR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 13.XI 1959.

Vijeće: Gabro Badovinac, dr Pavle Vinski, dr Branko Jakaša

Pošiljalac i nakon iskupa tovarnog lista ima prema vozaru zahtjev na naknadu štete koja mu je nastala zbog zakašnjenja u isporuci pošiljke

Pošiljalac robe tražio je da mu željezničko transportno poduzeće plati 10.000.- dinara na ime naknade štete koja mu je nastala zbog toga što ŽTP nije na vrijeme dostavilo film koji je bio poslan drugom kinu ekspresnim tovarnim listom. Roba je bila poslana kupališnom lječilištu Varaždinske Toplice kao ekspresna pošiljka. Na pošiljci je bila tačno označena adresa primaoca i uputna stanica, ali je otpremna stanica u ekspresni list kao uputnu stanicu označila stanicu Varaždin i na odnosni kolet stavila naljepnicu s oznakom stanice Varaždin, pa je film bio upućen umjesto u Varaždinske Toplice na stanicu Varaždin. Zbog